

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for en sidste bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen det er jo ikke et svar på mit spørgsmål. Familiesammenføringsager bliver, som ministeren også selv siger, først behandlet af Udlændingestyrelsen, som hører under Integrationsministeriet, og derefter af ministeriet selv. Hvorfor behandles lige præcis den slags sager på denne måde i modsætning til asylsager og mange andre sager, hvor man har mulighed for at få behandlet en klage uden for ministeriet, f.eks. i Flygtningenævnet? Hvorfor skal man ikke også i familiesammenføringsager have mulighed for at få behandlet en klage uden for Integrationsministeriets rammer?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu er der jo meget stor forskel på baggrunden for og substansen af sagerne, alt efter om der bliver søgt asyl i Danmark, eller der bliver søgt om familiesammenføring, og det vil jeg meget gerne vende tilbage til, når vi senere i dag skal behandle et beslutningsforslag om det spørgsmål.

Der er stor forskel, og jeg mener ikke, situationerne kan sammenlignes. Jeg mener også, at der i dag er gode muligheder for at få behandlet sin sag ordentligt, og jeg har ingen grund til at betvivle, at det sker på en ordentlig og rigtig måde i dag.

Vi havde før diskussionen om gennemskuelighed og åbenhed, og jeg læser instituttets rapport sådan, at de faktisk synes, at gennemskueligheden er i orden. Det andet spørgsmål er så, om der skal laves en beretning og lægges nogle retningslinjer ud på nettet osv., og her sagde jeg, at jeg gerne vil overveje at lægge retningslinjer ud på nettet, så der kan skabes åbenhed.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Sidste spørger er hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Når jeg hører hr. Morten Østergaard benytte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol som et argument for, at De Radikales politik skal gennemføres, kan jeg ikke lade være med at tænke på professor Bryde Andersens opgør med menneskerettighedstænkningen og hans direkte forslag om, at ændringen i 1992, hvor menne-

skerettighederne blev inkorporeret i dansk ret, tages ud, så man undgår det misbrug af menneskerettighederne, som finder sted.

Men det, som egentlig kalder mig frem, er, at jeg for så vidt føler en vis moralsk forargelse over fru Elsebeth Gerner Niensens brug af en enkeltsag. Forholdet er jo, at alle vi, der har med området at gøre, får utallige enkeltsager, hvor folk henvender sig, klager deres nød og spørger, om vi ikke kan hjælpe dem, og vi må hver gang konstatere, at sagerne er utrolig indviklede og især, at vi ikke kender alle sagens akter.

Derfor synes jeg faktisk, at der er noget moralsk uanstændigt – lad mig bare sige det – i at trække en enkeltsag frem og bruge den som argument. Det er umuligt at argumentere imod, det er derfor også uanstændigt at argumentere *med*, og jeg vil blot spørge ministeren: Er ministeren ikke enig med mig i den erfaring, jeg har gjort gennem flere år, nemlig at man til syvende og sidst ikke er i stand til for alvor at gennemgå alle sagsakter, og at man derfor i vid udstrækning er tvunget til at have tillid til især Flygtningenævnets grundige gennemgang?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er enig i, at Folketingssalen ikke er egnet til sagsbehandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Er der flere spørgsmål? Det er der ikke. Tak til integrationsministeren.

Så har fru Elsebeth Gerner Nielsen bedt om ordet for lige at gøre status. Det er anden ordførrunde, det er altså 3 minutter. Værsgo.

Kl. 13.25

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne på forespørgernes vegne sige tak for debatten, og jeg vil gøre det kort, fordi debatten har været lang.

Jeg vil for det første starte med at beklage, at vi ikke er kommet ret meget længere. Jeg synes, det er besynderligt at konstatere, at regeringen ikke vil være med til at udpege et uafhængigt ekspertpanel, der kunne se på, hvad det er, der skal til, for at vi kan imødekomme kritikken fra Institut for Menneskerettigheder. Når regeringen nu er fuldstændig sikker på, at der ikke er noget at komme efter, hvad er det så, den er nervøs for? Hvorfor dog ikke give Danmark den chance for at få et bedre renommé i udlandet? Det kunne vi opnå, hvis vi med sikkerhed kunne